

УПРАВЛІННЯ ФІНАНСОВИМИ РЕСУРСАМИ ПІДПРИЄМСТВА

Сиром'ятникова А.Г., гр. рЕП-41

Науковий керівник – канд. екон. наук **О.М. Колмакова**
Харківський національний університет будівництва та архітектури

Управління як діяльність існувало протягом усієї нашої історії. Можна сказати, що управління існувало з того моменту, як у людей виникла потреба у спільній праці. Тому, управління – це процес впливу на когонебудь, і що-небудь.

Отже, управління в економіці – це свідоме спрямування економічних і соціальних процесів для досягнення збалансованості, пропорційності й оптимальності. Світовий досвід переконує, що в основі успіхів прогресу завжди лежать безпосередні економічні інтереси людини, дисципліна і порядок, чітка система організації та управління процесами капіталотворення, формування фондів нагромадження і споживання.

Метою фінансового управління є забезпечення підприємства необхідними фінансовими ресурсами та підвищення ефективності його фінансової діяльності.

Поняття "управління фінансами" пов'язують з управлінням на рівні держави чи галузі. На рівні підприємств різних організаційних форм та різних форм власності в сучасних умовах використовують поняття "фінансовий менеджмент". Фінансовий менеджмент – це управління фінансами підприємства, направлене на досягнення його мети за допомогою певних методів.

Сьогодні в Україні використовуються цільові комплексні програми, що представляють собою систему науково-дослідних, організаційно-господарських та інших заходів, які направлені на досягнення поставленої мети збалансування по ресурсах та виконавцях. Водночас управлінська діяльність має у своєму складі контрольні дії, спрямовані на те, щоб гарантувати виконання поставлених завдань.

Отже, фінансовий контроль є і повинен бути важливою функцією державного управління фінансами. Сутність фінансового контролю як методу управління та як поняття зводиться до процесу вивчення, порівняння, виявлення, фіксації проблем змісту і відображення в обліку господарських операцій та вжиття заходів для їх розв'язання, усунення порушень, попередження в подальшому. Необхідно відмітити, що фінансовий контроль необхідно розглядати як систему, якою є контролюючі суб'єкти, підконтрольні об'єкти та контрольні дії.

ГРОШОВО-КРЕДИТНА ПОЛІТИКА НБУ В СИСТЕМІ ЗАГАЛЬНОДЕРЖАВНОЇ ЕКОНОМІЧНОЇ ПОЛІТИКИ УКРАЇНИ

Сіфурова А.І., гр. Ф-30

Науковий керівник – канд. екон. наук, проф. **О.П. Близнюк**
Харківський державний університет харчування та торгівлі

Грошово-кредитна політика – це сукупність таких заходів, що реалізуються державою і спрямовані на регулювання грошово-кредитних відносин. Держава створює загальні умови для реалізації цих відносин, формує законодавчу базу, визначаючи загальну організацію функціонування кредитних структур і законодавчі основи здійснення грошової емісії та цінних паперів. Розроблена на цій основі грошово-кредитна політика з боку її практичної реалізації забезпечується центральним банком країни, який, виконуючи розроблену і затверджену політику у сфері розвитку кредитно-грошових відносин, у той же час є досить незалежним і самостійним у своїх діях. Як обґрунтовано підкреслюють зарубіжні та вітчизняні вчені, «грошово-кредитна політика за своїми глобальними завданнями підпорядкована макроекономічним процесам і щодо цього не є автономною»

В Україні головним провідником грошово-кредитної політики є Національний банк (НБУ). Відповідно до Конституції України основною функцією Національного банку України є забезпечення стабільності національної грошової одиниці держави.

Як центральний банк держави Національний банк України здійснює грошово-кредитну політику, використовуючи відповідні методи та інструменти. Основні засади грошово-кредитної політики ґрунтуються на основних критеріях та макроекономічних показниках загальнодержавної програми економічного та соціального розвитку України на відповідний період.

Згідно із Законом України «Про Національний банк України» основними економічними засобами і методами грошово-кредитної політики є регулювання обсягу грошової маси через: визначення та регулювання норм обов'язкових резервів для комерційних банків; процентну політику; рефінансування комерційних банків; управління золотовалютними резервами; операції з цінними паперами (крім цінних паперів, що підтверджують корпоративні права), у тому числі з казначейськими зобов'язаннями, на відкритому ринку; регулювання імпорту та експорту капіталу; емісію власних боргових зобов'язань та операції з ними.